

Arrest

nr. 266 699 van 14 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, komt als minderjarige samen met haar ouders aan op 30 december 2018 in België waar haar ouders een eerste verzoek om internationale bescherming indienen op 21 januari 2019. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 28 oktober 2019 hoofde van beide ouders beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd in zijn arrest nr. 246 035 van 11 december 2020.

1.2. Verzoekster dient als meerderjarige in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op 29 december 2020.

1.3. Op 8 juli 2021 neemt de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, G. M. P. C., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador, El Salvador, op 09 april 2002. U zat in het eerste middelbaar toen u op zestienjarige leeftijd samen met uw familie El Salvador hebt verlaten. Aangezien u dit verzoek om internationale bescherming volledig stoelt op de problemen die uw familie heeft gekend in El Salvador verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw vader E. E. P. M. (zie ook hieronder):

”U, E. E. P. M., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in La Libertad, El Salvador, op 16 januari 1976. Tot het vijfde jaar ging u naar school en toen u ongeveer 12 jaar oud was stopte u daarmee. Vanaf die datum werkte u op gelegenhedenbasis. Op 19 juli 1998 bent u getrouwd met S. V. C. D. P. (CGVS nr.X en O.V. nr. X). Na uw huwelijk begon u te werken als bouwvakker. Jullie kregen twee dochters, E. A. P. C. (CGVS nr.X en O.V. nr. X) in 1999 en G. M. in 2002. Het jaar daarop, in 2003, reisde u naar de Verenigde Staten. Daar werkte u in hotels en in de bouwsector. U verbleef er echter illegaal en op 23 december 2011 werd u gedeporteerd naar El Salvador. Samen met uw broer begon u opnieuw te werken in de bouwsector. In 2014 kregen jullie een zoon, H. J.. Datzelfde jaar werd uw oom Manuel Morales vermoord door een criminele bende die hem had gedwongen om voor hen rond te rijden. Uw eigen problemen begonnen evenwel pas in 2016 toen u en uw vrouw een etenszaakje hadden opgericht. Vanaf december 2016 eisten leden van de “18”-bende dat jullie renta zouden betalen, een maandelijkse afpersing. In het begin was dat 100 dollar, maar stelselmatig werd het verhoogd tot 200 dollar per maand. De bendeleden wilden niet dat u hierover vertelde aan anderen, en u mocht ook geen veiligheidscamera’s hangen. Het bleef echter niet bij deze afpersing: de bendeleden kwamen op 01 oktober 2018 bij u thuis omdat ze wilden dat u voor hen reed. U was toen niet thuis maar diezelfde avond keerden ze terug, en moest u hen vervoeren. Daarna gebeurde dit regelmatig met altijd hetzelfde patroon: u moest twee mannen brengen naar Constitucion of Mariona en hen dan afzetten in Tutuni Chapa, waar ze woonden. Tijdens een van deze ritten zeiden de bendeleden dat u uw dochters naar hen moest sturen. U probeerde tijd te winnen door te zeggen dat uw dochters nog naar school gingen en dat u erover zou praten met hen. Tijdens de volgende rit drongen de bendeleden opnieuw aan dat uw dochters bij hun bende zouden komen. Nu jullie dochters betrokken raakten bij de problemen groeide bij jullie de overtuiging dat heel het gezin best zou vertrekken uit El Salvador. Uw vrouw sprak met haar nicht die in België woont, en jullie besloten alvast de auto te verkopen. Een bendelid dat rondhing in jullie wijk, en vaak eten bietste bij jullie, kwam vertellen dat er een lijst bestond van mensen die zouden worden ontvoerd en gedwongen gerekruteerd als ze nog niet vrijwillig bij de bende waren gegaan. Het bendelid in kwestie waarschuwde dat de namen van uw dochters op deze lijst stonden en dat het plan was om tijdens het vuurwerk om het nieuwe jaar in te luiden de mensen op deze lijst te ontvoeren. Het rumoer en de feestelijkheden zouden deze ontvoeringen verdoezelen. Uw dochter zag ook tweemaal dezelfde auto rondrijden aan haar school. De verkoop van de wagen leverde al wat geld op en de nicht van uw vrouw zorgde voor het resterende bedrag. Dit betekende ook dat u niet meer kon rijden voor de bende, wat u toedekte door een smoesje over een noodzakelijke herstelling die aansleepte. Op 29 december 2018 verlieten jullie El Salvador en reisden naar België, waar jullie toekwamen op 30 december 2018. Op 21 januari 2019 dienden jullie een eerste verzoek tot internationale bescherming in.

Na jullie vertrek uit El Salvador heeft uw schoonmoeder jullie woning verhuurd, en bendeleden zijn op dat adres naar jullie komen zoeken. Tevens kwamen jullie te weten dat twee meisjes en een tiental jongens uit de wijk bij de bende zijn gegaan, die nu nog meer aanwezig en actief is daar.

Bij terugkeer vreest u te worden vermoord door de “18”-bende. Uw vrouw verwijst ook naar een vrees dat jullie dochters ontvoerd zouden worden.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort en de paspoorten van uw gezinsleden, uw identiteitskaart en die van uw oudste dochter en een huwelijksakte. Op 26 juli 2019 liet u nog een blanco uittreksel uit het strafregister toevoegen aan het dossier. Op 9 juli 2019 stuurde uw advocaat een mail met bijkomende informatie en foto’s betreffende uw werk en dat van uw vrouw, de identiteitskaart van uw vrouw en de verkoop van jullie wagen.

Op 28 oktober 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon

worden aan uw voorgehouden problemen in El Salvador. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 11 december 2020 werd de weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd met arrest nr. 246 035.

Inmiddels was uw vrouw op 17 januari 2020 bevallen van een dochter, S. Z..

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 29 december 2020 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. U baseert dit tweede verzoek op dezelfde vrees die u hebt uiteengezet tijdens uw vorige procedure, en herhaalt opnieuw dat u vreest voor de bende 18. U stelt dat u door uw verblijf in Europa bij terugkeer naar El Salvador zou moeten vrezen voor vergelding vanwege de bende 18. Uw schoonmoeder zou omwille van de problemen die u hebt gekend ook uit El Salvador gevlucht zijn op 25 januari 2020. In ondergeschikte orde verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in uw herkomstland. Voor uw minderjarige kinderen vreest u dat zij zouden worden ontvoerd, dan wel onder dwang gerekruteerd worden bij een bende.

U hebt geen documenten neergelegd ter ondersteuning van uw tweede verzoek.”

Op dezelfde dag dat uw ouders en uw meerderjarige zus hun tweede verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, hebt u in eigen naam een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend. U bent immers meerderjarig geworden op 09 april 2020 en wordt aldus niet langer inbegrepen in de asielprocedure van uw ouders.

Ter ondersteuning van uw eigen verzoek hebt u geen documenten neergelegd. Uw vader heeft in het kader van zijn eerste verzoek uw Salvadoraanse paspoort neergelegd, waarvan zich een kopie in uw administratief dossier bevindt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat u dit huidige verzoek volledig baseert op de beweerde gebeurtenissen die uw ouders en uw oudere zus tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, met name afpersing door de bende “18” die uw vader ook onder druk zetten om voor hen rond te rijden met zijn wagen en duidelijk hadden gemaakt dat ze u en uw zus wilden rekruteren (CGVS, p.6,7). **Deze procedures werden door het CGVS afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake jullie beweerde problemen.** Dit werd bevestigd door de RvV op 11 december 2020. Jullie gingen niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg staat de beoordeling ervan vast. Het feit dat u thans als volwassene een eerste verzoek onder uw eigen naam hebt ingediend en in het kader van dit verzoek verwijst naar reeds eerder vermelde asielmotieven, motieven die op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kunnen worden, wijzigt hier niets aan. Het CGVS acht een heroverweging van deze asielmotieven bijgevolg niet aan de orde tijdens uw huidige verzoek.

U verklaart ten andere zelf dat u niet denkt enig element te kunnen aanreiken dat een ander licht op de zaken zou werpen (CGVS, p.8). U omschrijft jullie vluchtaanleiding onomwonden als vooral een probleem van uw ouders (CGVS, p.3). Persoonlijk hebt u nooit enig probleem gekend met de bendes in El Salvador (CGVS, p.7) en u hebt slechts tweemaal in de verte een verdacht voertuig gezien (CGVS, p.7). U verwees bij DVZ nog naar een vrees dat u in de prostitutie gedwongen zou worden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u dit niet spontaan aan en wanneer u daarnaar gevraagd wordt stoelt u deze vrees op de algemene situatie in El Salvador (CGVS,

p.9) maar u kent geen enkel concreet voorval van gedwongen prostitutie waaruit u zou afleiden dat in zulke situatie terecht zou komen (CGVS, p.8,9). **Met dergelijke vage en algemene uitspraken slaagt u er niet in om een vrees in uw hoofd voor eender welke criminele bende aannemelijk te maken.**

Wat betreft uw bewering dat uw grootmoeder ook moest vertrekken uit El Salvador vanwege de problemen die jullie daar hebben gekend (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8) merkt het CGVS op dat deze gebeurtenis zou voortvloeien uit de door jullie beweerde feiten waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht, waardoor deze blote bewering uiteraard niet zomaar kan worden aangenomen. Bovendien zou de vlucht van uw grootmoeder volgens u een jaar of anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud dd. 17 mei 2021 plaatsgevonden hebben. Nochtans hebben uw ouders en oudere zus geen enkele keer verwezen naar problemen van uw grootmoeder in de maanden na jullie vertrek, en ook tijdens de beroepsprocedure maakten ze er geen melding van uw grootmoeder eind 2019 of begin van 2020 is vertrokken uit El Salvador. U kan niet ophelderen hoe het komt dat jullie dit element zo laattijdig nog toevoegen aan jullie ongeloofwaardig bevonden relaas (CGVS, p.8).

Tot slot stipt het CGVS nog aan dat zowel uw Facebookprofiel als uw Instagram-account (CGVS, p.4) heel openlijk verwijzen naar België als uw huidige woonplaats (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). U zegt nochtans dat uw Facebook privaat is en dat u zich niet kan herinneren of u daar ooit publiek bekend maakte waar u woonde (CGVS, p.8,9). Dat u zo achteloos bent met uw persoonlijke gegevens terwijl u zegt overtuigd te zijn dat er in El Salvador nog altijd bendeleden naar jullie op zoek zijn (CGVS, p.8,10) is een laatste punt dat uw geloofwaardig verder ondermijnt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat er evenmin elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige

verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de “**UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador**” van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 (2) en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten; artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing; van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Geneve; van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt vooreerst dat *“Het blijkt niet uit de beslissing en het feitenrelaas dat de persoonlijke vrees van de verzoekende partij als dusdanig in overweging genomen werd, los van het relaas van haar vader. Daar waar de verzoekende partij als vrouw een persoonlijke, meer uitgebreide angst koestert dan haar vader, ondanks een gezamenlijk achtergrond. Evenmin heeft de Protection Officer rekening gehouden met de traumatiserende herinneringen die aan de feiten verbonden staan en evenmin met de context van het dagelijkse leven van de verzoekende partij in El Salvador, als meisje, opgroeiende tiener en in fine als vrouw. Zij vreest als vrouw het slachtoffer te worden van ontvoering, huiselijk geweld en ronduit, gewelddat bijzonder de vrouwen raakt. Dat de beslissing op een correcte feitenvinding dient te steunen. Dat dit niet het geval is wanneer de beslissing geen samenvatting voorlegt van het persoonlijk relaas van de verzoekende partij, doch enkel verwijst naar het feitenrelaas ivm de vader van de verzoekende partij. Zodoende worden de hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden. Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken... Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen Verzoeker wordt maar een maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het CGVS een heroverweging van de door haar ouders ingeroepen vluchtmotieven niet aan de orde is tijdens het verzoek van verzoekster, herneemt zij het verweer dat in het kader van het beroep ingesteld door haar ouders en zus in het kader van hun eerste volgend verzoek werd ontwikkeld en dat kan worden samengevat als volgt:

“Verzoekers wijzen er op dat de beslissingen zonder meer stellen dat er geen nieuwe elementen werden aangebracht die van aard zouden zijn om een ander daglicht te werpen op de problematiek van verzoekers omdat het CGVS tot ongeloofwaardigheid van het relaas concludeerde in het kader van de eerste asielaanvraag en dat de aangehaalde problemen in de nasleep staan van de eerdere reeds aangevoerde problematiek. Zij hebben evenwel wel degelijk nieuwe elementen voorgelegd, “elementen die zij in een gewijzigde context heeft voorgesteld”. Onder verwijzing naar de analyse van M. Beys, jurist bij Caritas, stellen verzoekers dat het ERHM reeds heeft geoordeeld dat nieuwe documenten het voorwerp moeten uitmaken van een grondig onderzoek, zelfs wanneer het relaas ongeloofwaardig wordt bevonden. Zij argumenteren verder als volgt: “Dat de beslissing stilzwijgend stelt dat geen rekening dient te worden gehouden met de algemene veiligheidssituatie in de streek van geboorte, El Salvador en met de situatie van “terugkeerders “ uit Europa, daar waar deze situatie niet grondig onderzocht werd door het CGVS en dat de verzoekende partij ook de veiligheidstoestand voor de kinderen uit het gezin aangehaald heeft, haar kwetsbaar profiel en haar erbarmelijke socio-economische toestand in geval van terugkeer. Dat de Raad derhalve niet over alle nodige inlichtingen beschikt. Het CGVS getuigt niet dat een nieuw, onpartijdig onderzoek zou zijn geleid, noch dat het met alle elementen en omstandigheden rekening heeft gehouden, waaronder de veelvuldige facetten van de persoonlijke situatie van alle leden uit het gezin, inbegrepen de sanitaire crisis die zoals steeds de meeste armoedige streken treft, waaronder EL SALVADOR. Dat zonder onderhoud ten gronde niet zomaar kan worden gesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij tot blote beweringen blijven en dat de situatie van terugkeerders niet bijzonder problematisch zou zijn. Dat enkel een onderhoud ten gronde dit zal kunnen bepalen en dat dit onderhoud niet heeft plaatsgevonden. Dat de situatie heel wat complexer is als het CGVS die voorstelt. Dat tot slot tevens dient te worden opgemerkt dat de beslissing een beslissing is die de aanvraag niet -ontvankelijk verklaart. Dat het onderzoek dat dient te worden geleid in het kader van artikel 57/6/2 § 1 van de Vreemdelingen wet er zich toe beperkt tot een marginale toetsing van de voorgelegde elementen, zonder inhoudelijke beoordeling ten gronde.

Dat in casu de verwerende partij geen correcte toepassing maakt van deze bepaling en ten gronde beoordeeld Dat ook deze vaststelling de vernietiging van de beslissing rechtvaardigt. De gelegenheid dat de eerste en navolgende asielaanvragen negatief afgesloten werden wegens een gebrek aan geloofwaardigheid, is niet van aard om uit te sluiten dat de verzoekende partij een reeel risico zou lopen in geval van terugkeer naar EL SALVADOR, gelet op het gegeven profiel van de verzoekende partij en de steeds slechtere labiele socioeconomische en veiligheidssituatie ter plaatse. xxxxxxxxxxxxxxxx Dat het CGVS de problemen met de gangs en in casu met de beruchte 18 an sich niet betwist Het CGVS stelt echter daarnaast het probleem van de eerste ongeloofwaardige asielaanvraag, het probleem tot het gemene recht behoort en buiten de criteria valt van de Conventie van Geneve. Het CGVS voert geen onderzoek naar de situatie in de stad waarvan de verzoekende partij afkomstig is en voert evenmin een onderzoek nopens het gender probleem dat zich in deze context voordoet, ten aanzien van vrouwen, die als dusdanig een bijzonder kwetsbaar profiel vertonen. In casu telt het gezin de ouders en 4 kinderen, 3 meisjes en een jongentje; Twee van de dochters zijn meerderjarig, jong en aantrekkelijk. De verzoekende partij voert aan dat zij in een van de gevaarlijkste regio ter wereld, El Salvador heeft geleefd Zij hebben aangevoerd dat: De grootmoeder van de kinderen het land heeft moeten verlaten omdat zij de druk niet meer kon verdragen: de verzoekende partij heeft dat meteen vooreerst niet geweten en heeft vervolgens niet onmiddellijk begrepen dat zij dit element bij hun eigen verhaal mochten aanvoeren, vermits dit element hen niet direct betreft en dat dit elementen na hun vertrek gebeurd is. Zij bang zijn dat hun zoon bij de gang gedwongen zou zijn ingelijfd en dat een weigering de familie zou blootstellen aan represailles, met de vrees dat de meisjes bijzonder gevisieerd zouden worden. Zij bang waren dat hun oudste dochters ontvoerd dor de bende zouden worden en misbruikt Zij bang waren bijzonder afgeperst te worden als "returnees" vanuit België en dat de dochters bijzonder zouden worden gevisieerd. Zij vreesden in bijzonder dramatische socio-economische toestand te geraken, vermits zij nu alles kwijt zijn in El Salvador en dat deze armoede hen zou blootstellen aan geweld en rekrutering van hun zoon, ontvoering van hun dochters: zij kunnen geen rata meer betalen, de prijs om relatief met rust te worden gelaten.... Dat deze toestand volledig losstaat van een al dan niet geloofwaardig relaas dat in een eerste asielaanvraag is aangevoerd. Dat uit het hiernavolgend internet artikel blijkt duidelijk dat de jongeren en kinderen massaal El Salvador verlaten, zelfs zonder hun ouders om hieraan te ontsnappen en dat reeds vanaf 9 jaar gerekruteerd wordt door de bendes. Het gebrek aan financiële middelen maakt die kinderen bijzonder kwetsbaar voor een rekrutering die vaak op de openbare scholen begint...". Zij citeren vervolgens een artikel uit de Los Angeles Times, getiteld "El Salvador 's gang violence made it the murder capital of the world in 2015" van 16 februari 2017 en argumenteren dat het CGVS ten onrechte stelt dat de zoon nog maar een kind is dat geenszins het voorwerp zou kunnen uitmaken van een rekrutering en dat het geen rekening houdt met de werkelijke toestand ter plekke. Er is geen ernstig onderzoek gevoerd naar de oorsprong van de gangs maar ook de reden waarom er niet ernstig tegen gevochten is. Zij stellen hieromtrent dat "De reden is echter te herleiden aan een sedert jaren corrupt beleid van de politici, die de gangs heeft laten groeien tot een macht die zij niet meer in staat zijn geweest onder controle te houden. Corruptie gaat gepaard met witwassen van geld, geld dat uiteraard een band vertoont met de allerheersende corruptie in El Salvador. Dat de recente jonge President BUKELE hieraan een einde probeert te stellen en een poging onderneemt om de bendes te vernietigen en een nieuwe sociale draai wenst in te schakelen geenszins betekend dat hij in staat zou zijn de verzoekende partij te beschermen." Verzoekers citeren vervolgens een aantal persartikels waaruit volgens hen duidelijk blijkt dat de bendes uitermate gevaarlijk en brutaal zijn ("El Salvador gangs: 'No ray of sunlight for inmates'", 28 April 2020; "Get a rare glimpse into the grim conditions in Salvadorean jails"; "El Salvador: Gangs 'taking advantage of pandemic'", 27 April 2020). Zij betogen verder dat bendes openlijk vanuit hun cellen in staat zijn mensen aan te duiden die vermoord moeten worden, vermits zij omwille van de lockdown thuis te vinden zijn en dat de autoriteiten niet in staat zijn burgers te beschermen. Zij stellen hierover "Dat het verslag van de International Crisis group een volledige analyse maakt van het eeuwig politiek geweld dat in El Salvador te vinden is en dat de Politieke tekorten duidelijk afbakent. Dat het geweld voortvloeiende van criminele bendes die ongestraft de bevolking terroriseren en rechtstreeks of onrechtstreeks het geld witwassen dat politici uit corruptie halen binnen het gebied valt van de conventie van Geneve."

Verzoekers wijzen er vervolgens op dat conform de UNHCR richtlijnen personen die vervolgd worden door de bendes die territoriale macht hebben in El Salvador in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en dat zij, nu ze reeds benaderd werden door de bendes, ook het risico lopen dat dit zich zal verder zetten bij terugkeer eens zij zichtbaar zijn. Met betrekking tot hun gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder betogen verzoekers als volgt: "Althans wijst dit net op het feit dat de verzoekende partij behoort tot een specifiek gevisieerde groep met een risico tot vervolging ingeval van terugkeer. Zoals de verwerende partij het erkent, kan de hoedanigheid van terugkeerder ertoe leiden dat de verzoekende partij het doelwit wordt van afpersing (door de bendes). Dezer wijze betwist de verwerende partij de aanwezigheid van objectieve elementen generlei, met name de hoedanigheid van

terugkeerder, die aan de oorsprong kan liggen tot vervolging. Bij deze wordt dan ook voldaan aan de criteria aangaande het te leveren bewijs om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Dat de vrouwelijke leden van het gezin en voornamelijk de oudste meisjes, , geen kans hebben om aan het geweld te ontsnappen in geval van terugkeer. Cfr stuk 3, *El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 2, The Situation of Women Victims of Violence and of Sexual Minorities in El Salvador*, September 2016, <https://www.refworld.org/docid/57f7ac384.html> Dat de verzoekende partij van oordeel is dat de vrouwelijke leden uit het gezin tot de groep van Salvadoraanse vrouwen behoren en dat zij als vrouwen een aanzienlijk risico lopen om te worden vervolgd. Uit de beschikbare informatie blijkt dat El Salvador een van de gevaarlijkste landen ter wereld is voor vrouwen is en dat er sprake is van een "epidemie" van seksueel geweld tegen minderjarige vrouwen. Cfr C01 Focus "El Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, waar gesteld wordt dat "jonge vrouwen en meisjes systematisch onderworpen worden aan seksueel misbruik, seksuele uitbuiting en seksuele slavernij" door criminele bendeleden en dat, als ze zich verzetten, ook hun familieleden kunnen worden bedreigd. Dat elke tien uur een vrouw wordt gedood en dat elke drie uur een vrouw seksueel wordt misbruikt in een land dat kleiner is dan België. Dat de bescherming van vrouwen door politie en justitie in El Salvador ondoeltreffend is. Door corruptie en angst voor represailles dienen vrouwelijke slachtoffers van geweld nooit een klacht in. De Salvadoraanse staat is derhalve medeplchtig aan de vervolging van vrouwen door hen in de praktijk niet te beschermen tegen de vele vormen van geweld die hen worden aangedaan. Dat het geweld tegen vrouwen een opzettelijke en systematische praktijk is van criminele bendes, van de staat en van andere Salvadoraanse mannen die elke Salvadoraanse vrouw zonder onderscheid kunnen treffen." Zij citeren vervolgens uit <https://www.refworld.org/publisher,IRBC,MISSION,SLV,57f7ac384,0.html> en stellen dat de COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants » dd 9 januari 2020, stelt dat Salvadoraanse vrouwen die hun land verlaten het risico lopen te overlijden als ze naar El Salvador terugkeren. Zij stellen dat vooral jonge meisjes het risico lopen gedood of seksueel misbruikt te worden als straf voor het verlaten van het land en dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming ook een beoordeling impliceert van een toekomstig risico; wijzen er op dat IDHUCA in de COI Focus van oktober 2020 wijst op een ernstig probleem van straffeloosheid en inadequate wetgeving en dat hieruit blijkt dat zij geen effectieve toegang zouden hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming (COI Focus, oktober 2020, p. 12/58). Zij besluiten dat verzoekende partijen nieuwe feitelijke elementen aangehaald hebben "die degelijk de kans aanzienlijk groter maken, zoniet als vluchteling te worden erkend, minstens de subsidiaire bescherming te halen daar dient te worden aangenomen dat het gezin een reeel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet" "en dat "uit de beslissing blijkt niet op afdoende wijze, dat deze elementen niet deze kans aanzienlijk zouden verhogen. Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken".

Aangaande de motieven in de bestreden beslissing die stellen dat verzoekster zelf verklaart dat zij niet denkt enig element te kunnen aanbrengen dat een ander licht op de zaken zou werpen en haar vage en algemene uitspraken over haar vrees in de prostitutie terecht te komen er niet in slaagt om een vrees voor eender welke criminele bende aannemelijk te maken, betoogt verzoekster als volgt: "De verzoekende partij stelt vooreerst dat zij geen persoonlijke problemen gekregen heeft omwille van het feit dat zij het land verlaten heeft en dat haar ouders haar beschermd hebben, ondermeer met hiervoor te betalen ... Dat zij verder volledig teruggetrokken leefde en geen sociaal leven heeft geleid, precies om de problemen zoveel mogelijk te vermijden. Dat dit echter niet tot het oneindige kan : de verzoekende partij dient zelfstandig te kunnen leven en een eigen leven te leiden. Haar ouders zullen niet levenslang in staat zijn een renta te betalen en zijzelf beschikt over geen inkomen ... De verzoekende partij laat verder gelden dat haar situatie als vrouw hopeloos is : De keuzen zijn in haar geboortestreek vrij beperkt : zolang zij nog jong is krijgt zij de "kans" door een bendelid te worden uitgekozen en als partner relatief rustig te worden gelaten: Zij loopt uiteraard het risico om slachtoffer te worden van huiselijk geweld, voornamelijk omdat zij niet zou kunnen verbergen dat zij de waarden van de bende niet eigen maakt. Als zij ouder wordt zal zij niet meer in aanmerking komen om met een bendelid samen te leven : zij zal herleid zijn tot slavernij en ook in de prostitutie ingeschakeld worden... Het feit dat de verzoekende partij geen namen kan citeren van meisjes die daartoe gedwongen werden, is niet van aard om dit risico uit te sluiten, daar waar de algemene informatie duidelijk stelt dat dit een realiteit is in El Salvador, in de regio's die onder controle van de bendes geraken."

Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet kan ophelderen waarom verzoekster en haar familie het vertrek van haar grootmoeder zo laatstijdig nog toevoegen aan hun ongeloofwaardig bevonden relaas, stelt verzoekster dat "Het feit dat de verzoekende partij met haar ouders eensluidende verklaringen aflegt ivm het vertrek van de grootmoeder, laat niet toe dat element totaal te verwaarlozen, zoals het CGVS het stelt."

Met betrekking tot de vaststelling van verwerende partij dat verzoeksters Facebookprofiel en Instagram-account heel openlijk verwijzen naar haar verblijf in België een laatste punt is dat haar

geloofwaardigheid ondermijnt argumenteert verzoekster als volgt: *“Dat het CGVS geen enkel rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij nog heel jong en onervaren is. Dat haar verblijf in België een open venster op de wereld betekende... Dat de verzoekende partij in België school gelopen heeft en enkel en alleen maar als al haar klasgenoten gedaan, zonder er aan te denken dat haar ouders hun asielaanvraag ooit zou kunnen worden geweigerd. Dat de verzoekende partij haar gebrek aan voorzichtigheid niet ernstig kan worden verweten, omwille van haar jonge leeftijd. Dat niettemin hiermee rekening dient te worden gehouden, vermits de facto vatstaat dat niet uitgesloten kan worden dat het verblijf in België in El Salvador bekend is van de bendes , met als gevolg dat het gezin een hoger risico tot uitpersing zou lopen in geval van terugkeer. Het CGVS beperkt zich echter te poneren dat de gangs een probleem vormen van gemeenrechtelijke aard , zonder dat een ernstig onderzoek zou zijn geleid naar de oorsprong van de gangs maar ook naar de rede waarom deze niet ernstig werden tegen gevochten . De reden is echter te herleiden aan een sedert jaren corrupt beleid van de politici, die de gangs heeft laten groeien tot een macht die zij niet meer in staat zijn geweest onder controle te houden. Corruptie gaat gepaard met witwassen van geld , geld dat uiteraard een band vertoont met de aller heersende corruptie in El Salvador. Dat de recente jonge President BUKELE hieraan een einde probeert te stellen en een poging onderneemt om de bendes te vernietigen en een nieuwe sociale draai wenst in te schakelen geenszins betekend dat hij in staat zou zijn de verzoekende partij te beschermen. Dat uit de hiernavolgende artikels duidelijk blijkt dat de leden van MS 13 uitermate gevaarlijk en brutaal zijn.”* Verzoekster citeert vervolgens een aantal persartikels waaruit volgens hen duidelijk blijkt dat de bendes uitermate gevaarlijk en brutaal zijn (*“El Salvador gangs: ‘No ray of sunlight for inmates’”, 28 April 2020; “Get a rare glimpse into the grim conditions in Salvadorean jails”; “El Salvador: Gangs ‘taking advantage of pandemic’”, 27 April 2020*). Zij betoogt verder dat bendes openlijk vanuit hun cellen in staat zijn mensen aan te duiden die vermoord moeten worden, vermits zij omwille van de lockdown thuis te vinden zijn en dat de autoriteiten niet in staat zijn burgers te beschermen. Zij stelt hierover *“Dat het verslag van de International Crisis group een volledige analyse maakt van het eeuwig politiek geweld dat in El Salvador te vinden is en dat de Politieke tekorten duidelijk afbakent. Dat het geweld voortvloeiende van criminele bendes die ongestraft de bevolking terroriseren en rechtstreeks of onrechtstreeks het geld witwassen dat politici uit corruptie halen binnen het gebied valt van de conventie van Geneve.”*

Verzoekster wijst er vervolgens op dat conform de UNHCR richtlijnen personen die vervolgd worden door de bendes die territoriale macht hebben in El Salvador in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus en dat zij, nu ze reeds benaderd werd door de bendes, ook het risico loopt dat dit zich zal verder zetten bij terugkeer eens zij zichtbaar is. Met betrekking tot haar gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder betoogt verzoekster als volgt: *“Althans wijst dit net op het feit dat de verzoekende partij behoort tot een specifiek geviseerde groep met een risico tot vervolging ingeval van terugkeer. Zoals de verwerende partij het erkent, kan de hoedanigheid van terugkeerder ertoe leiden dat de verzoekende partij het doelwit wordt van afpersing (door de bendes). Dezer wijze betwist de verwerende partij de aanwezigheid van objectieve elementen generlei, met name de hoedanigheid van terugkeerder, die aan de oorsprong kan liggen tot vervolging. Bij deze wordt dan ook voldaan aan de criteria aangaande het te leveren bewijs om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Dat zij als vrouw, geen kans heeft om aan het geweld te ontsnappen in geval van terugkeer. Cfr stuk 3, El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 2, The Situation of Women Victims of Violence and of Sexual Minorities in El Salvador, September 2016, <https://www.refworld.org/docid/57f7ac384.html> . Dat echter alles bewijst dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reeel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoekster dat het CGVS enkel de subsidiaire bescherming behandelt in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar niet in het kader van artikel 48/4, § 2, b) en dat het CGVS geen enkele reden aangeeft waarom de subsidiaire bescherming op laatstgenoemde grond niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekster en op basis van de Cedoca informatie.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing nietig te verklaren en het dossier naar het CGVS te verwijzen.

2.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Aangevochten beslissing;
2. Aanstelling Pro Deo;
3. El Salvador: *“Information Gathering Mission Victims of Violence and of Sexual Minorities in El Salvador, September 2016, Research Directorate, Immigration and Refugee Board of Canada. Ottawa”.*

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 14 december 2021 neer waarin volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht: COI Focus, *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 (internetpagina). Ook wordt verwezen naar de COI Focus, *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming geen documenten neer. Verzoeksters vader legde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming het Salvadoraanse paspoort van verzoekster neer. De identiteit en Salvadoraanse nationaliteit van verzoekster wordt niet betwist door verwerende partij.

5.2. Verzoekster diende haar verzoek om internationale bescherming in op dezelfde dag dat haar ouders en zus een eerste volgend verzoek om internationale bescherming indienden. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders, dat ook in naam van verzoekster werd ingediend, werd door de commissaris-generaal geweigerd op 28 oktober 2019. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest van 11 december 2020.

De kern van verzoeksters vluchtredenen kan worden samengevat als volgt. Volgens verzoeksters verklaringen beslisten haar ouders in 2016 een eetgelegenheid op te starten waarvoor door een bende in 2017 renta werd opgelegd. In 2018 eiste de bendeleden dat haar vader ritten voor de bende moest uitvoeren. Een bendelid vertelde haar ouders dat verzoekster en haar zus op een lijst stonden van de bende, waarna haar ouders de auto verkochten en haar vader de bendeleden vertelde dat hij geen ritten kon doen omdat de auto in de garage was. Verzoekster verklaart dat zij tweemaal dezelfde auto zag en voelde dat deze auto haar achtervolgde, maar nooit een direct contact heeft gehad met deze personen. Na hun vertrek uit El Salvador werd het huis van verzoeksters ouders verhuurd door haar oma en heeft haar oma verteld dat verschillende keren naar de familie van verzoekster werd gevraagd. Volgens haar verklaringen is haar grootmoeder uit El Salvador vertrokken uit angst dat haar iets zou overkomen (notities PO, p. 7-8).

5.3. Het verzoek om internationale bescherming houdt verband met bedreigingen door bendeleden in El Salvador. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR *Guidelines*).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten,

mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19). Of een verzoekster die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, verzoeksters verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken ('DVZ') en het CGVS, het verzoekschrift, de door partijen bijgebrachte landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

5.3.1. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat het verzoek om internationale bescherming quasi volledig is gebaseerd op de beweerde bedreigingen door bende 18 die door verzoeksters ouders en oudere zus werden aangehaald in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming, met name afpersing in het kader van de eetgelegenheid van haar ouders, de ritten die haar vader moest uitvoeren voor de bende 18 en de wens van de bendeleden om haar en haar zus in te lijven.

In dit verband stelt de Raad vast dat in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming aan de ouders van verzoekster en haar oudere zus de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd door de commissaris-generaal omdat (1) zij er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat haar vader of moeder ooit een eigen zaak hebben uitgebaat wat meteen twijfels opwerpt over de handelsactiviteit die aan de basis zou liggen van hun problemen; (2) deze twijfels aangewakkerd worden door de tegenstrijdige verklaringen van haar vader bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot het ogenblik waarop de afpersing begon; (3) haar vader vaag is over wat zijn oom, die net zoals verzoeker zou gevraagd zijn door een bende om bagage te vervoeren, is overkomen wat reeds de wenkbrauwen doet fronsen, dit incident geen rechtstreeks verband houdt met de door hem ingeroepen feiten en hij niet verder komt dan blote beweringen inzake de beweerde vervolging door bende 18 in El Salvador; (4) het niet aannemelijk is dat de bendeleden het op hun dochters gemunt hadden aangezien het vreemd is dat deze bende die de wijk controleert nooit rechtstreeks contact heeft genomen met hun dochters indien zij hen wilden inlijven en het niet waarschijnlijk is dat een bendelid zijn eigen leven op het spel zou zetten door het bestaan te verraden van een lijst die de namen van hun dochters bevatte; (5) hun verklaringen over wat er zich na hun vertrek uit El Salvador heeft afgespeeld geen indruk maken nu de bendeleden na hun vertrek nog bij de burens en de nieuwe huurders in het pand zouden zijn langs geweest om naar hen te vragen, terwijl de moeder van verzoeksters moeder die hun huis heeft verhuurd geen problemen heeft gekend met de bende en ook verzoeksters oudere zus geen verdere details kan geven over het dozijn jongens en meisjes uit de wijk die tot de bende zijn toegetreden en (6) de incidenten waarnaar haar oudere zus verwijst niet van aard zijn om een gegronde vrees of reëel risico bij terugkeer aan te tonen en dat nergens uit de verklaringen van verzoeksters vader kan blijken dat hij in El Salvador geïsoleerd is geweest omwille van zijn jarenlange verblijf in de Verenigde Staten. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd zoals reeds aangehaald en er werd geen beroep ingesteld tegen het door de Raad gewezen arrest. De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS - nadat werd vastgesteld dat zij zich baseert op dezelfde problemen als diegene die door haar ouders en zus werden ingeroepen en dat de beoordeling daarvan vaststaat - verzoekster werd gevraagd of er nog iets is dat niet werd besproken tijdens de zaak van haar ouders en oudere zus dat relevant kan zijn voor haar zaak en dat verzoekster zegt te denken dat dit niet het geval is (notities PO, p. 8). Verder verklaart zij, evenals haar ouders en oudere zus in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming, dat haar grootmoeder ook uit El Salvador moest vertrekken vanwege de problemen die de familie daar heeft gekend.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift de argumentatie herneemt die in het kader van hun beroepsprocedure voor de Raad tegen de beslissingen niet-ontvankelijk (volgend verzoek) door verzoeksters ouders en oudere zus werden ontwikkeld, wijst de Raad er op dat hij in zijn arrest nr. 266 698 van 14 januari 2022 heeft vastgesteld dat verzoeksters ouders en oudere zus geen nieuwe elementen bijbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van hun verklaringen met betrekking tot hun beweerde problemen met de bende 18

in het kader van de beweerde afpersing, de ritten die eerste verzoeker beweerdelijk moest uitvoeren voor de bendeleden en de beweerde geplande ontvoering van de twee dochters van verzoekers. Dit wordt in het arrest als volgt gemotiveerd in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: *“De Raad stelt vast dat verzoekers geen documenten neerleggen in het kader van hun eerste volgende verzoek om internationale bescherming. Het onderzoek van de vraag of zij nieuwe elementen hebben aangebracht of nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen moet dus gebeuren op grond van hun verklaringen in het licht van de beschikbare landeninformatie. Uit hun verklaringen volgend verzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt dat de drie verzoekers zich grotendeels beroepen op dezelfde vluchtmotieven ingeroepen in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming. Eerste verzoeker stelt geen nieuwe elementen te hebben en gevraagd of de problemen waarvoor hij gevlucht is nog actueel zijn, verklaart hij “Ja, de bende 18 perste ons af omwille van de zaak die we hadden en bedreigde ons. De bende 18 vroeg over ons aan mijn schoonmoeder. Mijn schoonmoeder zei dat ze dit niet weet. De bende zegt dat ze wel weten dat we in de VS zijn. Mijn schoonmoeder kon via een visa krijgen via haar zoon dat Amerikaanse burger is. Zij is nu al een jaar ongeveer in de VS.”* Gevraagd of de bende nu aan iemand anders vraagt waar zij zijn, antwoordt eerste verzoeker *“Voor zover wij weten niet”* (Verklaring volgend verzoek, eerste verzoeker, punt 16). Tweede verzoekster beroept zich in wezen op dezelfde elementen bij de indiening van haar eerste volgend verzoek en specificeert dat haar moeder naar de VS gevlucht is op 25 januari 2020 en bij haar broer in San Francisco woont en dat zij is gevlucht omdat zij werd gecontacteerd door de bende 18 die vroegen waar verzoekers waren. Gevraagd of de bende ook aan andere personen vroeg waar zij waren verklaart tweede verzoekster *“De bende vroeg dit ook aan de huurders van ons huis. De huurders weten niet waar wij zijn. De bendeleden klopten aan en contacteerden hen meermaals. Ze zijn uit het huis gegaan +/- 1 jaar geleden omdat ze zich onveilig voelden. De bende 18 zoekt ons nog steeds. Ik vrees dat ze zullen wraak nemen omdat we het land zijn ontvlucht”* (Verklaring volgend verzoeker tweede verzoekster, punt 16). Ook derde verzoekster verklaart dat haar grootmoeder het land heeft moeten verlaten omdat bendeleden van de bende 18 haar bevroegden over verzoekers en dat zij naar haar zoon in San Francisco is getrokken (Verklaring volgend verzoeker derde verzoekster, punt 16). Zij voegt hier nog aan toe dat haar grootvader is overleden vorig jaar in september en gevraagd of er nog andere mensen zijn die benaderd worden door de bende waarbij ze naar hen vragen: *“Ja, de huurders van ons huis in El Salvador werden lastig gevallen 's nachts door de bende met vragen over ons. Zij weten niet waarheen wij vertrokken zijn en dat we nu in België verblijven. Ze hebben ongeveer meer dan een jaar geleden het huis verlaten uit angst”* (Verklaring volgend verzoek, derde verzoekster, punt 16). Eerste verzoeker en tweede verzoekster stellen daarnaast ook te vrezen dat hun kinderen H.J. en S.Z. bij terugkeer zullen ontvoerd worden of verdwijnen en dat ze losgeld voor hen zullen moeten betalen. Zij vrezen ook dat de bende 18 zal te weten komen dat zij in het buitenland waren en dat hun kinderen zullen ontvoerd worden ter vergelding (verklaring volgend verzoek, eerste verzoeker, punt 22 en tweede verzoekster, punt 22). Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, de verklaringen volgend verzoek, de aanvullende nota van verwerende partij, het verzoekschrift, de door partijen bijgebrachte landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekers geen nieuwe elementen voorleggen of nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen. Zo stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel nieuw element voorleggen met betrekking tot de afpersing waarvan zij in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming beweerden het slachtoffer te zijn geweest; de ritten die eerste verzoeker beweerdelijk moest uitvoeren voor de bendeleden of de pogingen van de bendeleden om zijn dochters in te lijven. In dit verband stelt de Raad vast dat in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat (1) zij er niet in geslaagd zijn aan te tonen dat eerste verzoeker of tweede verzoekster ooit een eigen zaak hebben uitgebaat wat meteen twijfels opwerpt over de handelsactiviteit die aan de basis zou liggen van hun problemen; (2) deze twijfels aangewakkerd worden door de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoeker bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot het ogenblik waarop de afpersing begon; (3) eerste verzoeker vaag is over wat zijn oom, die net zoals verzoeker zou gevraagd zijn door een bende om bagage te vervoeren, is overkomen wat reeds de wenkbrauwen doet fronsen, dit incident geen rechtstreeks verband houdt met de door hem ingeroepen feiten en hij niet verder komt dan blote beweringen inzake de beweerde vervolging door bende 18 in El Salvador; (4) het niet aannemelijk is dat de bendeleden het op hun dochters gemunt hadden aangezien het vreemd is dat deze bende die de wijk controleert nooit rechtstreeks contact heeft genomen met hun dochters indien zij hen wilden inlijven en het niet waarschijnlijk is dat een bendelid zijn eigen leven op het spel zou zetten door het bestaan te verraden van een lijst die de namen van hun dochters bevatte; (5) hun verklaringen over wat er zich na

hun vertrek uit El Salvador heeft afgespeeld geen indruk maken nu de benedeleden na hun vertrek nog bij de burens en de nieuwe huurders in het pand zouden zijn langs geweest om naar hen te vragen, terwijl de moeder van tweede verzoekster die hun huis heeft verhuurd geen problemen heeft gekend met de bende en ook hun dochter geen verdere details kan geven over het dozijn jongens en meisjes uit de wijk die tot de bende zijn toegetreden en (6) de incidenten waarnaar hun dochter verwijst niet van aard zijn om een gegronde vrees of reëel risico bij terugkeer aan te tonen en dat nergens uit eerste verzoekers verklaringen kan blijken dat hij in El Salvador gevisieerd is geweest omwille van zijn jarenlange verblijf in de Verenigde Staten. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd zoals reeds aangehaald en er werd geen beroep ingesteld tegen het door de Raad gewezen arrest. In zoverre verzoekers zich in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming nog steeds beroepen op de vluchtmotieven die reeds werden beoordeeld in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming, stelt de Raad vast dat verzoekers geen nieuwe elementen bijbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van hun verklaringen met betrekking tot hun beweerdde problemen met de bende 18 in het kader van de beweerdde afpersing, de ritten die eerste verzoeker beweerdelijk moest uitvoeren voor de benedeleden en de beweerdde geplande ontvoering van de twee dochters van verzoekers. De loutere verklaring van eerste verzoeker dat de problemen waarvoor zij gevlucht zijn nog steeds actueel zijn, en dat de moeder van tweede verzoekster, schoonmoeder van eerste verzoeker en grootmoeder van derde verzoekster, naar de VS zou zijn gevlucht ongeveer een jaar voor hun verklaring volgend verzoek die zij aflegden op 27 januari 2021 omdat de benedeleden naar hen gevraagd hebben volstaat daartoe geenszins. Vooreerst stelt de Raad vast dat zij geen enkel document bijbrengen waaruit kan blijken dat de moeder van tweede verzoekster om die reden El Salvador ontvlucht zou zijn of dat zij in de Verenigde Staten bij haar zoon zou wonen. Bovendien stelt de Raad vast, zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen, dat volgens hun verklaringen tweede verzoeksters moeder bijgevolg reeds in januari 2020 El Salvador zou hebben verlaten, maar dat zij daarvan in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nooit melding hebben gemaakt. Dat zij hiervan niet op de hoogte waren en vervolgens niet onmiddellijk begrepen hebben dat zij dit element bij hun eigen verhaal mochten aanvoeren, aangezien dit niet op hen betrekking heeft en dit na hun vertrek is gebeurd, zoals zij aanvoeren in het verzoekschrift kan niet worden bijgetreden. Zo stelt de Raad vast dat zij in het kader van de procedure voor de Raad tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming werden bijgestaan door een advocaat zodat hun stelling dat zij niet wisten dat zij dit konden aanvoeren niet kan overtuigen nu er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat zij dit zouden hebben besproken met hun advocaat. In de huidige stand van zaken kan de Raad bijgevolg niet anders dan vaststellen dat hun verklaring dat de moeder van tweede verzoekster El Salvador zou ontvlucht zijn omdat de benedeleden bij haar naar verzoekers zouden gevraagd hebben een loutere bewering is die zij niet verder staven met enig document en dat zij blijkens de beslissingen genomen in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming verklaarden dat de moeder van tweede verzoekster na hun vertrek geen problemen heeft gekend met de bende. Dat zij desondanks in de loop van hun beroepsprocedure in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming geen melding gemaakt hebben van het feit dat de moeder van tweede verzoekster dan toch werd lastig gevallen door de benedeleden in januari 2021, kan dan ook niet overtuigen. Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat zij dit niet zouden geweten hebben tijdens de voormelde procedure voor de Raad nu zij in het kader van hun eerste verzoek verklaarden dat de moeder van tweede verzoekster hun huis verhuurde in hun afwezigheid, wat minstens impliceert dat zij met haar in contact stonden. Noch in het verzoekschrift noch in zijn verklaring volgend verzoek wordt verder enig element aangebracht op basis waarvan kan worden besloten dat verzoekers verklaringen geloofwaardig of aannemelijk zouden zijn bevonden indien deze hadden voorgelegd op het ogenblik van de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en het onderzoek van het beroep tegen deze beslissing door de Raad.”

Waar verzoekster zich beroept op dezelfde gebeurtenissen en bedreigingen door bende 18 voor haar vertrek uit El Salvador, stelt de Raad vast dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders en oudere zus de aangevoerde bedreigingen en afpersing door bende 18 niet aannemelijk werd geacht door verwerende partij en door de Raad en dat verzoekster verder geen enkel concreet element aanbrengt op basis waarvan kan worden besloten dat de verklaringen van verzoeksters ouders en oudere zus geloofwaardig of aannemelijk zouden zijn bevonden indien deze hadden voorgelegd op het ogenblik van de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en het onderzoek van het beroep tegen deze beslissing door de Raad. Verzoeksters betoog dat zij geen persoonlijke problemen heeft gekend omdat zij het land verlaten heeft en haar ouders haar beschermd hebben door hiervoor te betalen en dat zij een teruggetrokken leven leidde, kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoekster toont met dergelijk betoog geenszins aan waarom de beweerde problemen met bende 18 alsnog aannemelijk zouden moeten worden geacht en evenmin dat zij persoonlijk gevisieerd werd door de bendeleden. Zij beperkt zich verder in het verzoekschrift tot een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie met betrekking tot El Salvador en de risico's voor kinderen en jonge vrouwen om gerekruteerd of slachtoffer te worden van seksueel geweld en de risico's voor terugkeerders, zonder evenwel concreet aan te geven op basis van welke elementen alsnog kan worden besloten dat de aangevoerde bedreigingen en afpersing door bende 18 aannemelijk moeten worden geacht.

5.3.2. Verzoekster verwijst ook naar het gegeven dat na hun vertrek uit El Salvador haar grootmoeder El Salvador eveneens moest ontvluchten nadat bendeleden naar de familie informeerden. Hierover motiveert de bestreden beslissing op goede gronden als volgt: *“Wat betreft uw bewering dat uw grootmoeder ook moest vertrekken uit El Salvador vanwege de problemen die jullie daar hebben gekend (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8) merkt het CGVS op dat deze gebeurtenis zou voortvloeien uit de door jullie beweerde feiten waaraan geen enkel geloof kon worden gehecht, waardoor deze blote bewering uiteraard niet zomaar kan worden aangenomen. Bovendien zou de vlucht van uw grootmoeder volgens u een jaar of anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud dd. 17 mei 2021 plaatsgevonden hebben. Nochtans hebben uw ouders en oudere zus geen enkele keer verwezen naar problemen van uw grootmoeder in de maanden na jullie vertrek, en ook tijdens de beroepsprocedure maakten ze er geen melding van uw grootmoeder eind 2019 of begin van 2020 is vertrokken uit El Salvador. U kan niet ophelderen hoe het komt dat jullie dit element zo laattijdig nog toevoegen aan jullie ongeloofwaardig bevonden relaas (CGVS, p.8).”* De Raad stelt vast dat verzoekster geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Zij beperkt zich tot de stelling dat haar verklaringen en deze van haar ouders hierover gelijklopend zijn en dat dit niet toelaat dit element totaal te verwaarlozen. Vooreerst stelt de Raad vast dat zij geen enkel document bijbrengt waaruit kan blijken dat haar grootmoeder om die reden El Salvador ontvlucht zou zijn of dat zij in de Verenigde Staten bij haar zoon zou wonen. Verder zou volgens haar verklaringen haar grootmoeder reeds eind december 2019 of begin januari 2020 El Salvador verlaten hebben, maar hebben haar ouders en oudere zus daarvan in het kader van de hun beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die werd afgesloten met het arrest van de Raad van 11 december 2020 nooit melding gemaakt. Hiermee geconfronteerd, kan verzoekster evenmin een verklaring bieden voor de vaststelling dat dit nooit eerder werd gemeld, zodat de Raad in de huidige stand van zaken slechts kan vaststellen dat verzoekster geen documenten bijbrengt waaruit kan blijken dat haar grootmoeder momenteel in de Verenigde Staten verblijft, noch dat zij El Salvador moest verlaten omwille van de problemen die verzoeksters ouders zouden gekend hebben met bende 18 en geen plausibele verklaring voorligt waarom deze gebeurtenis niet reeds vroeger door haar ouders of oudere zus werd vermeld. Tenslotte stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing geenszins kan worden afgeleid dat verwerende partij dit element *“totaal verwaarloost”* zoals ten onrechte geponeerd door verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekster niet kan verklaren waarom deze gebeurtenis niet eerder werd vermeld door haar familieleden tijdens de procedure voor de Raad in het kader van hun vorige verzoek om internationale bescherming en dat, vermits deze gebeurtenis zou voortvloeien uit ongeloofwaardig bevonden feiten dergelijke blote bewering niet zomaar kan worden aangenomen. Verzoeksters betoog dat dit element zou zijn verwaarloosd kan bijgevolg niet worden bijgetreden nu dit al te makkelijk voorbijgaat aan de gegronde redenen die ten grondslag liggen aan de beoordeling dat dergelijke bewering niet zomaar kan worden aangenomen.

5.3.3. Verzoekster verklaart zowel bij de DVZ als bij het CGVS ook te vrezen dat zij in de prostitutie zou belanden in geval van terugkeer. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal evenwel vast dat zij geen enkel gewag maakt van dergelijke vrees in haar vrij relaas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (notities PO, p. 7), maar pas toen er haar op gewezen werd dat zij dit aanhaalde bij de DVZ, hierover sprak. Bovendien zijn haar verklaringen hierover weinig concreet en zeer vaag. Zo stelt zij, gevraagd waarom zij dit precies vreest: *“Omdat het is wat ze doen, dat is waarvoor ze ons willen, dat soort jobs, of daarnaast nog andere dingen”* (notities PO, p. 9) en verklaart zij verder geen meisjes te kennen die in de prostitutie zijn geraakt (*idem*). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster zich zowel tijdens het interview bij de DVZ, het persoonlijk onderhoud bij het CGVS als in het verzoekschrift in essentie beroept op haar profiel als jonge vrouw in El Salvador en louter hypothetische mogelijkheid om slachtoffer te worden van seksueel geweld of in de prostitutie terecht te komen.

Zoals hoger reeds aangehaald, wordt in de beschikbare landeninformatie een aantal risicoprofielen onderscheiden die het slachtoffer kunnen worden van bende-gerelateerd geweld. Of een verzoekster die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van

UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.). Het risico voor verzoekster om in de prostitutie te belanden moet aldus concreet aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van verzoekster worden verwacht dat zij op haar persoon betrokken elementen of feiten aangeeft die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de vraag of zij nood heeft aan internationale bescherming, zoals, onder meer, haar achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR *Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs*, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekster geen concrete individuele elementen of indicaties aanbrengt op grond waarvan zij vreest in de prostitutie te zullen belanden.

Waar verzoekster er nog meer algemeen op wijst dat de vrouwelijke leden van het gezin behoren tot een specifieke geïsoleerde groep met een risico op vervolging in geval van terugkeer en dat er een epidemie van seksueel geweld is in El Salvador, merkt de Raad op dat hoewel uit de door partijen bijgebrachte informatie kan blijken dat vrouwen een hoger risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hieruit niet volgt dat verzoekster louter omwille van haar aanwezigheid in El Salvador en haar profiel als vrouw zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Dit wordt tevens bevestigd in de UNHCR Guidelines met betrekking tot El Salvador die stellen dat *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that women and girls, in particular but not limited to women and girls from areas where gangs operate or those from social milieus where violence against sexual and gender-based violence against women and girls is practised, may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.”* (p. 38). Verzoeksters vrees dient met andere woorden in haar individuele omstandigheden concreet aannemelijk te worden gemaakt. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders en oudere zus door verwerende partij werd vastgesteld en door de Raad werd bevestigd dat zij de beweerde pogingen tot rekrutering van hun dochters, waaronder verzoekster niet aannemelijk hebben gemaakt, nu nergens uit blijkt dat zij rechtstreeks benaderd zouden zijn geweest door de bendeleden en zij ook geen plausibele verklaring bieden voor het feit dat de bendeleden aan eerste verzoeker zouden vragen om zijn dochters naar hen te sturen in plaats van hen zelf te benaderen; en dat de ouders en oudere zus van verzoekster in het kader van hun volgend verzoek geen enkel element aanbrengen op basis waarvan kan worden besloten dat hun verklaringen geloofwaardig zouden zijn bevonden indien deze hadden voorgelegd op het ogenblik van de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming en het onderzoek van het beroep tegen deze beslissingen door de Raad. Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat seksueel geweld tegen vrouwen veelvuldig voorkomt in El Salvador en geweld gepleegd door bendeleden een ernstig probleem is (Research Directorate of the Immigration and Refugee Board of Canada, punt 4.1) en dat vrouwen en meisjes ertoe kunnen gedwongen worden om vriendinnen te worden van bendeleden (*idem*). Verder zijn er beschermingsmaatregelen voorhanden maar zijn deze niet altijd doeltreffend en heerst er een grote mate van straffeloosheid. Evenwel kan hieruit niet blijken dat alle vrouwen en meisjes een even groot risico lopen om het slachtoffer te worden van seksueel geweld, dat niet alleen wordt gepleegd in een bende-gerelateerde context maar ook vaak het gevolg is van de huiselijk geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 octobre 2020, p. 19). Waar in de door verzoekster geciteerde COI Focus van 2019 wordt gesteld dat jonge vrouwen en meisjes systematisch worden onderworpen aan seksueel misbruik, seksuele uitbuiting en seksuele slavernij, stelt de Raad vast dat deze passage betrekking heeft op twee bronnen inzake meisjes die al dan niet vrijwillig een seksuele relatie hebben met bendeleden (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 15 juli 2020, p. 19), terwijl hierboven reeds werd vastgesteld dat de rekruteringspogingen van de bende ten aanzien van verzoekster en haar oudere zus niet aannemelijk werden gemaakt en dat verzoekster zelf verklaart dat zij nooit persoonlijk problemen heeft gekend in El Salvador. De algemene informatie waarnaar zij verwijst kan bijgevolg naar het oordeel van de Raad niet volstaan om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de protection officer geen rekening heeft gehouden met de traumatiserende herinneringen die aan die aan de feiten verbonden zijn noch met de context van het dagelijkse leven van verzoekster in El Salvador, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag heeft gemaakt van traumatische herinneringen en verder ook geen enkel concreet element aanreikt waaruit dit zou kunnen blijken of waaruit zou kunnen blijken dat zij daadwerkelijk getraumatiseerd zou zijn. Er kan verwerende partij bijgevolg niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze traumatische herinneringen. Ook blijkt uit de bestreden beslissing dat deze is gestoeld op actuele landeninformatie met betrekking tot El Salvador, waarin onder meer informatie is opgenomen met betrekking tot de situatie van jonge vrouwen en meisjes in de context van het bende-geweld in dit land. Verder heeft verzoekster, zoals reeds aangehaald, zelf verklaard dat zij zelf geen persoonlijke problemen heeft gekend en dat zij zich vooral baseert op de door haar ouders in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming ingeroepen feiten en (zoals haar ouders in het kader van hun volgend verzoek) beweert zij dat haar grootmoeder na hun vertrek ook zelf El Salvador moest verlaten en uit zij in algemene termen een vrees om in de prostitutie te belanden. Hieruit blijkt wel degelijk dat verzoekster zich voor haar in eigen naam ingediende verzoek om internationale bescherming, in essentie baseert op de door haar ouders in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming ingeroepen feiten. In zoverre de bestreden beslissing onder de rubriek feiten verwijst naar de samenvatting van de feiten zoals opgenomen in de beslissing genomen met betrekking tot de vader van verzoekster, bevat zij bijgevolg een weergave van de feiten waarop ook verzoekster zich baseert. Verzoekster toont verder niet aan, noch argumenteert zij dat deze feiten niet correct zijn weergegeven zodat hieruit niet kan blijken dat de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding zou berusten, zoals verzoekster lijkt te betogen in het verzoekschrift. Voor zover verzoekster aangeeft dat hierdoor de *“hierboven omschreven rechtsbepalingen geschonden zijn”*, kan niet worden ingezien op welke wijze de door haar in het enig middel aangehaalde bepalingen geschonden zouden zijn, nu uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat deze gebaseerd is op de door verzoekster aangehaalde feiten en vluchtmotieven en hierboven reeds is gebleken dat zij de beweerde bedreigingen door bende 18, met inbegrip van de beweerde poging om haar en haar oudere zus in te lijven niet aannemelijk maakt, noch haar vrees om in de prostitutie te belanden. De loutere vaststelling dat in de rubriek *“feitenrelaas”* geen melding wordt gemaakt van de vrees om in de prostitutie te belanden, kan evenmin tot een andere conclusie leiden nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden maar dat besloten werd dat verzoekster met haar vage en algemene uitspraken er niet in slaagt om een vrees in haar hoofde voor eender welke criminele bende aannemelijk te maken.

5.3.4. In zoverre verzoekster zich nog beroept op haar haar hoedanigheid als terugkeerder om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen, stelt de Raad het volgende vast.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij hebben verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende-problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het in voormelde COI Focus geciteerde Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geïsoleerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van benedegegerelateerde problemen een risico verhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32). Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet concreet worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekster de beweerde problemen met bende 18 in het kader van de eetgelegenheid die haar ouders zouden uitgebaat hebben; de ritten die haar vader zou hebben moeten uitvoeren en de beweerde pogingen om verzoekster en haar zus bij de bende in te lijven, niet aannemelijk maakt.

Er wordt dus niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van benedegegerelateerde problemen zodat niet kan blijken niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand benedegegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door benedeleden, of dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risico-verhogend of verzarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijft evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.4. Uit het voorgaande blijkt dat zij de beweerde problemen van haar familie met de bende 18 voor haar vertrek uit El Salvador niet aannemelijk maakt, dat zij niet concreet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar hoedanigheid als jonge vrouw of als terugkeerder een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, is een verdere toetsing van het relaas aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming niet langer noodzakelijk. Verzoeksters betoog dat de bendes en met name de leden van bende MS 13 uiterst gevaarlijk zijn; dat de bescherming van vrouwen door politie en justitie in El Salvador niet doeltreffend is en dat het geweld van criminele bendes die de bevolking terroriseren en het geld witwassen dat politici uit corruptie halen binnen het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen; is bijgevolg niet dienstig.

5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus; *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus, *Salvador. Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 14-24).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een

reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekster niet aangeeft hoe deze bepaling concreet geschonden zou zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET